

HÄFTE ANGÅENDE VÄRDELÖSHETSKÄNSLOR HOS UNGA MÄNNISKOR, SOM KAN LEDA TILL PSYKISK OHÄLSA OCH OMDÖMESLÖSA HANDLINGAR

SKRIVET SOM BAKGRUND TILL PROJEKTET

Projektet INNERRUMMET handlar om unga människor som tycker livet är meningslöst och att de själva är värdelösa för att de inte är bäst på något utan bara ger upp. De får nytt hopp genom en flock människor i varierande ålder som driver en kommunal coffe-shop för dem där det alltid finns någon som ser dem och tar kontakt genom kommunikation och annan konst.

Detta häfte är skrivet av Iris Johansson. Iris är socialpsykologisk konsult och hennes bok EN ANNORLUNDA BARNDOM har toppat försäljningslistorna och översatts till flera språk.

Hon beskriver här i dialogform iakttagelserna och tankarna bakom projektet INNERRUMMET. Intressenter, till exempel kommunpolitiker, kan hitta bakgrundsinformation och ta reda på i vilken kontext projektet som erbjudande står.

De som erbjuder projektet är:

Iris Johansson, Johannes Böttcher, Marie Spång, Sternia Böttcher, Filip Wall, Lukas König, Nina König, Nisse Dillner och Benedicte Walentin.

Projektet riktar sej till kommuner som långsiktigt vill ta sej an friskvården av unga människor.

Projektets syfte är att förebygga misstro mot det folkvalda styret som uppstår p.g.a. dom oprovocerade skjutningarna och sprängningarna som verkar helt meningslösa men som skrämmar befolkningen.

Ansvarig utgivare:

**Blackagärdet Konstbruk Ekonomisk Förening
Grängshyttan 128, 71493 Nora**

Kontaktperson:

Iris Johansson. iris@irisjohansson.com

Hej Iris

Jag tar kontakt med dig igen efter en massa år eftersom jag fick så mycket hjälp genom dig när jag själv var tonåring.

Nu är jag mamma till tre barn och de äldsta två går i skolan på vanligt sätt och sköter sig. De är som vilka tonåringar som helst av i dag men, men.. yngsta sonen, bara ett par år yngre, han lider av någon form av meningslöshet med livet.

Han tycker att han är värdelös och att han aldrig kommer att bli något för han bara inte kan anpassa sig till att tycka att det är intressant det de lär ut i skolan.

Det började tidigt, redan när han gick i andra klass så tyckte han det var så urtråkigt. Han lärde sig läsa och skriva och räkna som de andra men han kunde inte tycka om att gå i skolan.

Det kan hända att jag, vi i familjen, har curlat honom för mycket eftersom han alltid har haft en form av brist på egna impulser och motstånd mot allt som vi föreslår honom, också att hänga med när vi åker iväg på olika äventyr, han vill alltid stanna hemma själv istället. Det har han inte fått utan vi har övertalat honom eller bara bestämt så han har inte fått välja.

Jag trodde det skulle blir bättre med åren men... det har blivit värre och värre.

Någon gång när jag fått till ett samtal med honom och bett honom berätta hur det är med honom och hur det är för honom att vara så mycket hemma och inte hänga med kompisar eller med sina syskon och vara med i det sociala livet så säger han att han bara tycker att livet är ett helvete att hans liv är så dåligt, att han inte har några talanger eller speciella

möjligheter, att han bara vill dö eller sova på dagarna och vara på internet på nätterna för då är det lugnt och där kan han vara alias, flera olika figurer som han hittar på och som ingen kan kolla.

Han säger att han är totalt misslyckad i den här civilisationen där alla är så himla duktiga och presterar så fantastiska resultat och är nöjda med det.

Han säger att han aldrig är nöjd med något, inte hur han ser ut eller vad han kan göra eller ... att han bara är som en skugga som ingen lägger märke till och ingen tar kontakt med honom och han vill inte att de ska göra det heller.

Han säger att han hatar livet och allt vad som finns för honom men att han kan inte ta livet av sig för det är han för feg för, och det är jag glad för att han är, men samtidigt märker jag att han blir så svart i sinnet att han skulle kunna mörda vem som helst bara för att få någon form av betydelse eller uppmärksamhet på något sätt.

Det skämmer mig för han är normalbegåvad men ointresserad av allt annat som denna kultur erbjuder.

Också därför att jag har följt flera sådana fall på teve, unga människor som dödat någon som de fått i uppdrag att döda för att platsa i ett kriminellt gäng.

Nu senare också han som mörade 10 personer i Örebro och sedan tog sitt eget liv och att det inte går att hitta något motiv. Han var inte missbrukare och inte i något kriminellt gäng heller och ändå gjorde han en sådan handling.

Efter det, han i Arboga som gick ut på natten, slog ner och rånade en äldre människa som senare avled, som inte heller kan ge en anledning mer än att han ville ha pengar.

Det har ju skett över tid flera fall i storstäderna och det verkar som statsministern sa i TV, att de inte har någon lösning och vädjar till allmänheten, 'hjälp oss', och det var därför jag sa 'jaa' till dig när du frågade för är det någon som kan förebygga sådant så är det du, trots din höga ålder så kan du hjälpa andra som ingen annan kan som jag vet.

Jag vet att jag varit en 'duktig' mamma och det är dumt men jag har inte kunnat något annat. Du har sagt att mamma blir man genom att man får barn och att barnet bara vill att mamma ska vara sig själv och inget annat. Men jag tycker ju inte att jag är särskilt bra själv och därför har jag försökt att vara bättre än jag är hela tiden och det har ju gått hyggligt bra med de andra två men med Lilleman har det inte funkat och nu behöver jag verkligen dina ord, din hjälp, vad som helst för jag räcker inte till och min man säger bara att det är jag som har klemat bort honom så han inte tål verkligheten och inte vill något i livet. Jag får massor med skuldkänslor och känner mig urusel och mina andra barn säger att så farligt är det väl inte ändå och 'tycker du inte att vi klarar oss hyggligt?'.

Jo det gör jag, är stolt över dem men.. men detta går över min horisont med Lilleman och jag vet inte vad jag ska ta mig till mer än att känna mig helt maktlös och som ett offer.

När jag tyckte att det var för svårt att bli vuxen så fick jag hjälp av dig, du sa så bra saker som gjorde att jag hade något att hålla mig i och jag önskar att min son skulle kunna få det av dig också. Jag vet att du inte säger generella saker utan helt kopplade till den person som behöver det ..så... hur kan jag få hjälp av dig nu? Jag kommer ju inte ens ihåg vad du sa, bara att det gjorde att något ändrade sig inom mig som gjorde att jag kom på bättre tankar.

*Kära hälsningar till dig
Från mig som förtvivlad mamma till Lilleman.*

.....

Mitt namn är Iris Johansson och jag är 80 år i dags läge. Jag har själv varit outvecklad och andra har tyckt att jag varit svår, om inte omöjlig att få kontakt med. Min bana började med att jag inte förstod att jag inte förstod. När jag var 10 år förstod jag att världen inte var som min föreställning utan att människan hade ett medvetande som kunde ändra sig i varje minut och det fanns inte i min värld.

Där började mitt intresse av det mänskliga och det jag kallar kommunikation som konst. Förutom att jag har autism, som ingen visste vad det var på den tiden, så var jag ordblind eller dyslektisk som det heter nu. Det gjorde att jag lärde mig läsa och skriva och räkna sent i livet och läste in grundskolekompetens vid 24 års ålder och sedan fortsatte jag att studera tills jag var ca 50 år.

Jag arbetade parallellt med att handleda och hjälpa barn och unga samt deras föräldrar ur svåra kriser, där de kom till korta med tankefel och konflikter som verkade olösbara, även om de är fullt lösbara om de inblandade förstår fenomenet konflikt. Om någon är nyfiken på mig så finns det flera böcker att läsa, en handledningsbok som heter HANDLEDNING, underrubrik Barn med oacceptabla beteenden. Samt, min historia är väl dokumenterad i tre böcker

EN ANNORLUNDA BARNDOM
ETT ANNORLUNDA LIV
EN ANNORLUNDA VERKLIGHET

Som beskriver hur jag uppfattade världen och verkligheten och hur jag har lärt mig genom att fånga information i mellanrummet, i atmosfären, mellan, och omkring, oss som människor.

Det är det som detta häfta kommer att handla om för att besvara den frågan jag fått av en kvinna som träffade mig som vilsen tonåring på ett ungdomsläger och kom tillrätta med sitt liv utan att fortsätta att vara självdestruktiv i form av anorexi och självskadebeteende mm som hon var på väg in i.

.....

Hej Elvy.

Tack för ditt brev och det tog mig en lång stund att komma på vem du är. Vi har inte hörts av på många år.

Detta häfte jag skriver nu som kommer att handla om din sons problem är superaktuellt i dagens läge när det är så många unga människor som är så olyckliga genom att samhällsutvecklingen kräver att de ska vara snabba effektiva rationella och bekväma för andra... den anpassningen skadar alla de som inte är skapade så och även de som är duktiga på anpassning upplever press stress och att de ska vara bättre än de är och aldrig får vara nöjda och vila i det utan 'borde'... vara bättre. Det leder också till jämförelser med dem bästa, elitism, som gör att den enda som räknas är nummer ett, alla de andra är förlorare och betydelselösa, de räknas inte och så är ju inte livet i grunden.

Det är bara ett ideal, en sekundär föreställning om att livets mening är att vara vällyckad i samhällsutvecklingens ögon, allt annat är förkastligt.

Det har gått så långt i dagens läge att.. antingen kan du vara en person som tjänar pengar och betalar en stor skatt och utnyttjar samhällsfunktioner så lite som möjligt, eller så är du en handikappad person som har ett team som arbetar med dig och tjänar pengar och betalar sin skatt, då är du också lönsam och värdefull för samhället.

Men.. de som finns däremellan, de som inte förmår att konkurrera eller anpassa sig, de som inte heller vill ha samhällshjälp utan vill klara dig själva under knappa

förhållanden.. de är ett hot mot tillväxtekonomin och hela etablissemangen och de ska inte finnas.

De som är som din son och som inte klarar att vara sekundärt sociala och inte kan anpassa sig, inte är viljestarka nog eller engagerade eller har en framträdande talang eller brist så att de blir tärande eller omhändertagna... de stör bilden av tillväxtekonominns möjlighet att vara evig. De visar på en blind fläck som etablissemangen inte vill kännas vid, en form av slaveri för vanliga människor som inte kan leva på att göra pengar på pengar och omsätta dem.

Om din son hade föräldrar som missköter sig så blir han införlivad i systemet genom socialt omvårdande myndigheter, skattebetalare... om han själv missköter sig, då är det på samma sätt men.. vad gör man med något som i grunden är lagligt, inte missbruk och dessutom inte skadar någon.. bara sitter hemma och gör ingenting i samhällsögonen?

Detta vara-bättre-än-du-är-system leder också till svår mobbning pga att om någon lyckas kränka någon som hotar toppen och den personen får problem med sig själv inuti av det, dåligt självförtroende, så kan den personen inte koncentrera sig på att nå toppen på grund av inre problem och därmed blir den utslagen.

Det pågår ofta osett av lärare och föräldrar och leder till misslyckanden som de vuxna ofta är oförstående inför. Det gör att det inte finns någon hjälp att få utan det blir att omgivningen blir lamslagen för de kan inte tänka utanför det etablerade systemet och de 'ser inte den blinda fläcken'. Den

unga människan har heller inte ord för det så därför förblir det blint.

Det är det som du och jag behöver tala om så att du får en referens, något som finns som gör att du har möjlighet att samtala, eller informera din son om som du förstår, så att han får något att fundera utifrån och också, i bästa fall, ett hopp om att allt inte är kört och hopplöst.

Om det bara vore din son men det är många idag som är i detta läge och som inte mår psykiskt bra för de vet inte hur de ska tänka och förstå att de själva är värdefulla genom att de finns och att *det* inte har något med prestation att göra.

Kan du tänka dig att vara den som kritiserar och ifrågasätter det jag skriver och reagerar som du gör, helt personligt, på det jag säger? Det är det jag behöver för att verkligen kunna svara dig så du får hjälp eftersom detta är enkelt men mycket komplext. Det är många parametrar som är enkla men alla de ska samverka och, dessutom, i ett ordnat väloljat samhällssystem som inte ger utrymme för individers unika personligheter. Det övergripande systemet löser problemen generellt men vi är inte generella som människor utan individer och det är det som gör att sådana som din Lilleman faller mellan stolarna.

Vänligen Iris.

Hej igen Iris.

*Ja det vill jag hjärtans gärna men jag tror mig inte om att kunna det. Men jag kan ju alltid ta hjälp av andra som också har problem med sina ungar så vi kan fundera på det du skriver och säger tillsammans och sedan som du säger kritisera och ifrågasätta det du säger.. Men att få hjälp av dej låter som en saga, jag kan knappt tro att det är sant och trots att du är så gammal och ändå så med i den moderna tiden - det är ju inte ens jag och jag är bara lite över 40 år.
Jag vet inte vad som väntar mej men det ska bli kul.*

.....

Iris, vad menar du med det du säger om att alla är unika? Jag förstår att alla är unika men vad är det för fel med det?

Det är inget fel utan det är så som det är. Det finns inga kopior av oss som människor. Vi har massor som är lika men vi har också det unika, det som inte finns om vi inte finns som enskilda människor. Så därför, när skolan likriktas som den gör så att alla ska anpassa sig till ett ideal och leva upp till det så... visst... många kan det men de flesta blir stressade och far illa av det. Det är ingen tillfällighet att elever redan i småskolan och ändå mer i högstadiet bryter ihop och lider av utbrändhet och svår ångest. Varför.. tror du?

Det är för högt tempo, för mycket som kommer på proven, särskilt de nationella proven, det är för stor stress, det är svårt att leva upp till ideal och prestera över alla gränser. Jag förstår det och jag skulle inte klara skolan särskilt bra i dagens läge.. men hur skulle det annars se ut?

Det är ett tankefel att tro att anpassning leder till att vi blir snabba effektiva och rationella. Anpassning är en skydds- och försvarsmekanism som behövs i den vilda naturen och den är till för att användas bara när människans liv är hotat. Då är den nödvändig och leder ofta till att vi överlever. I annat fall ska den ligga latent i väntan på att behövas för överlevnaden.

Anpassning, i den moderna civilisationen, har gjorts till en nyckel för effektiv utveckling och det tål vi inte som människor. Då blir vi psykiskt sjuka, får ångest, blir utbrända och kroppen blir utslagen och vi tycker illa om oss själva så vi faktiskt inte kan fortsätta eftersom det hotar våra liv. Industrisamhällets masstillverkning vill att människan ska vara som en maskin, en robot, och så är vi inte skapade. Vi är skapade att individuistiskt leva i flock i ömsesidighet och genom det 'leva det bästa av alla liv för var och en'. Det är i mångt och mycket försatt ur spel i dagens civilisation.

Eftersom de flesta tror på detta med anpassning som ideal så blir detta tankefel ett gigantiskt majoritetsmissförstånd som styr hela kulturen och tyvärr.. i förlängningen så skrotas demokratin genom det och det blir en upplyst diktatur istället som stenhårt fulländar detta ideal och folket blir mer och mer passivt håglöst och de flesta känner sig värdelösa och löser det

med kompensation. Det är det vi ser i dagens samhälle och det är det din son är ett levande bevis på.

Vänta lite, nu säger du igen något som går över min horisont. Du menar att det är något annat än fel på min son att han sitter i den här situationen?

Ja, jag säger att civilisationen har skapat ett penningssystem som vi idag är beroende av, och kan vi inte tjäna de pengarna för att det kräver något som vi inte är förmögna att leva upp till så??? Om vi då inte vill vara ett vårdfall utan bara inte kan tjäna pengar och inte är så dåliga att vi får bidrag så... då händer det som händer med din son och det gör att du står maktlös inför detta.

Du, och flera du känner, har barn som kapitulerar och bara känner sig värdelösa och drar sig undan, eller som på något sätt trotsar och blir missbrukare eller kriminella, det är ju det du också befarrar? Jag tolkar din oro på det sättet.

Ja, dess värre, det är mina värsta farhågor.

Kompensationen blir också drogliberalism som andningshål, avkriminalisering av t.ex. att röka på för det blir för dyrt att ta omhand alla som flyr genom att döva sina maktlöshetskänslor. Att offentligheten inte vill ändra det tankefelet utan legaliserar istället är att dölja problemet, samt en konsekvens i motsatsen, att den ekonomiska kriminaliteten växer, smarta

affärsmänniskor hittar kryphålen och de går inte att täppa till för det är lika farligt som att göra ett fängelse för rymningssäkert.

Usch, säg inte så, du skrämmer vettet ur mig, hur ska jag kunna hjälpa min son när han är i ett samhälle som inte ser honom som individ? Vad menar du med att vi inte ska anpassa oss, det gör vi ju jämt. Jag anpassar mig varenda dag till alla regler och normer som finns i detta samhälle. Jag kan välja att göra så som man ska eller att skita i det men det får ofta sådana obekväma konsekvenser så då anpassar jag mig hellre. Hur skulle jag kunna göra annars?

Det finns ett tankefel i att anpassa sig. Om du istället gör om det till ditt, det som du ändå gör, så gör du det inte för någon annans skull utan för din egen.

Om du kan tänka, "jag kan lika gärna göra på dens sätt som på mitt eget, det går helt fint". Då är du nöjd innan du gör något och medan du gör det och så blir det som det blir och det är bra nog.

Ingenting behöver vara bättre än bra nog, det kan vi vara helt nöjda med och då löper vi inte risken att stressa och leva upp till en massa föreställningar som vi tror andra har och som gör att vi blir utslitna och utbrända.

Det blir vi när vi presterar över vår kapacitet istället för att vara nöjda med att något är bra nog i vilket fall som helst.

Gör du inte så för det mesta? att du gör det på dina egna villkor på ditt eget sätt och inte i anpassning?

Jo jag tror nog det, men, men.. när det gäller mina barn så vill jag ju att de ska ha en positiv syn på livet och på andra människor så jag tror att jag har skyddat dem mycket från besvikelser. Jag har trott att det är bra, och... är det inte bra att de slipper allt elände tills de blir lite större?

Det värsta är att barn gör inte som vi säger utan de gör som vi gör. Om du döljer hur det verkligen är så märker de det och tror att du inte tål verkligheten som den är och då börjar de dölja den för dig när de ser att verkligheten är mycket mer eländig än vad du tillåter dem att se och på så sätt blir verkligheten förljugen både för dig och dem. Ni lurar varandra och låtsas att det är bättre än det är.

Det leder ofta till att de flesta låtsas att de är bättre än de är och de vet egentligen att det är lögn men det ses som vita lögner och därför är de legitima. Tyvärr skadar detta oss själva för vi vill vara sanna men... det skapar oförmåga att tala om vad som i verkligheten är problem, är du med?

Ja, men jag har tänkt att när de är på dagis så träffar de ju många andra vuxna och där får de ju konfronteras med den 'riktiga' verkligheten och lära sig tackla den, eller hur?

Tyvärr är det sällan så. De som jobbar som pedagoger, som är utbildade att vara duktiga pedagoger de är duktiga på att vara

bättre än de är. Alla deras privata sidor av tillkortakommande och naturliga reaktioner lämnar de hemma och möjligen tar ut i sin familj på kvällstid för det är vad de lärt sig under utbildningen.

Så.. där blir barnen behandlade till att vara A-barn precis som hemma, att föräldrarna vill vara duktiga föräldrar och att barnen ska bevisa att de har lyckats med det, liksom i förskolan, att de lyckas vara duktiga pedagoger genom att vara lågaffektiva och förnuftiga samt att kompensera så att barn inte får konflikter med varandra.

Tyvärr är vi som människor inte skapta så. Vi är inte tekniska vidunder som är perfekta utan vi är vanliga människor med ofullständigheter och rädslor som ställer till det och vi har en massa värderingar och föreställningar som inte stämmer med verkligheten. En sak är hur vi är privat innanför stängda dörrar och en annan hur vi är personligen när vi lämnar det privata hemma och är sociala eller professionella. De som inte kan ljuga på det sättet, t.ex. Lilleman, de tappar kontakten med livets mening i att leva och det värde de har fått genom att de fötts.

Men jag tycker ju om att människor är proffsiga och tycker de är duktiga och uppför sig fint, är det inte bra då?

Jo, generellt är det suveränt bra och jag förstår att alla utbildningar går ut på att skapa metoder, tekniker, pedagogiska spetsfundigheter och med vetenskapliga belägg skapa metoder

som ordnar och lägger tillrätta allt allt allt för att vi ska få så effektiva välfungerande barn som möjligt och att de fortsätter att vara det när de blir större och blir dugliga samhällsmedborgare som gynnar 'det allmänna' med att vara plikttrogna, tjäna pengar och betala sina skatter ordentligt.

Det stora flertalet sövs ner och gör det enkelt för sig att finna sig i denna ordning. De tycker det är bekvämt och rätt att göra så. De tar de individuella problemen med att 'koppla av på fritiden' gärna med lite alkohol eller röka på, för att inte känna vad det gör med kroppen att anpassa sig till ett system istället för att vara autonomt mutuallt mänsklig.

Det är bara det att vi som människor inte är generella. Vi kan vara det om vi är tillfreds i det primära och bara ser dagis, skolutbildning och jobb som en lek som vi gör istället för att leva i den vilda naturen och odla våra förnödenheter och få förtrogenhet med överlevnadsmöjligheter genom vår egen erfarenhet.

I grunden är vi lika som vi var i mänsklighetens barndom, vi har samma behov av att förstå våra egna förutsättningar för att överleva i den vilda naturen och vi har behovet av att bli trygga genom vår förtrogenhet med de villkor som råder i verkligheten men det har vi givit ifrån oss och vi köper oss fria från den erfarenheten genom att allt blir industrialiserat så att alla kan köpa sin mat i affären och använda pengar och köpa sig fria från obekväma omständigheter som att laga mat och göra andra obetalda hemarbeten. Dessa ses som att de obetalda

uppgifterna stjälar tid från det väsentliga i livet och helst ska göras av andra som får betalt och försörjer sig på det.

Det har gått bra under uppbyggnadsskedet för då har det funnits äldre generationer som har kunnat 'hantverket' att veta vad som är överlevnadsbart och det har funnits information genom det i atmosfären som yngre generationer har fått med sig osynligt (en form av något som går att göra om inget annat fungerar).

Märk att om vi räknar generationer i 20-årsperspektiv, det startade för ungefär hundra år sedan med tillväxtekonomi och industrialisering så är det cirka 6 generationer från att agrarsamhället gick över i industrisamhälle och från att erfarenhet och förtrogenhet med livsbetingelserna blev ett statsplanerligt liv där alla skulle sälja sin tid för att få de medel de behöver för att köpa sig fria från obetalda arbetsuppgifter. Går det för dig att förstå att det betyder en tillvaro där vi inte är jordade utan 'hänger i luften' och där vi inte känner det ovillkorliga värdet i att vi finns. Att det betyder att vi tror att vi måste en massa saker.. vara snabba, effektiva, rationella och framförallt bekväma för andra och oss själva.

Det leder till en djup tvivel på om vi duger eller inte, i andras ögon och att inte duga i andras ögon gör att vi inte får något förtroende för oss själva.

Visst... de flesta är trygga nog att inte reflektera särskilt mycket, de lever på de villkor som ställs till deras förfogande och då går

det bra, men för varje generation så blir det fler och fler känslomässigt osäkra unga människor som inte klarar att leva i den ovissheten om sig själva utan börjar tycka illa om sig själva och livet och blir introverta hemmasittare som sover bort tiden för att slippa, ungefär som du säger om din Lilleman. Vad tänker du om det?

Jag behöver tänka igenom det och prata med en del andra också för det är så mycket information i det du säger så jag blir alldeles förkollrad.

PAUS

.....

Nu har jag har pratat med några som jag känner om detta problem med Lilleman och de förstår men de, liksom jag, känner sig oförmögna att bemöta en person som inte svarar utan bara tittar tomt på en och väntar på att man ska ha pratat färdigt. Jag har försökt att komma ihåg vad du sa till mig och hur du gjorde men... det är fullständigt borta, det är en gåta och jag kommer inte ihåg ett dugg så kan du inte berätta hur du tänkte och gjorde när du pratade med mig när jag var så helt ute och bara ville skada mig själv för jag tyckte jag var så eländigt dålig som människa och värdelös i andras ögon.

Jo det kan jag.

Du blev presenterad för mig av din kompis som jag inte kommer ihåg vad hon heter och hon sa bara "kan du inte prata

med Elvy för hon tycker inte om sig själv och jag är rädd att hon ska göra sig illa... hej då”.

Så sprang hon iväg och jag visste knappt vem som var Elvy av alla de som var på lägret men jag tänkte, 'kommer tid kommer råd' så jag ska nog hitta utrymme att prata med henne.

Någon dag senare satt du på trappan på baksidan av huset och såg deppig ut. Jag gick och satte mig några trappsteg nedanför dig och bara satt där. Kommer du ihåg?

Skulle jag inte ha kommit ihåg om du inte hade sagt det nu och jag kommer i vart fall inte ihåg något av vad som hände sedan, bara att jag kände mig besvärad, och lite nyfiken, på varför du kom och satte dig.

”Visst är det du som är Elvy”? Du nickade.

"Ibland är det svårt att vara sig själv speciellt när allt i ens kopp håller på att ändra sig och att det inte finns någon vuxen som bryr sig. Du behöver inte alls svara mig eller så men jag kommer att prata lite ut i tomma luften om livet och om du hittar något i det som du blir nyfiken på så kan du komma till mig senare.. så nu pratar jag vidare.

Du behöver inte svara mig eller så utan det är bara viktigt att det är till dig det jag säger, bara till dig som person just nu.

- Vi blir till genom att det finns ett ägg, att det kommer till en spermie och de slår ihop sig och drar till sig information från atmosfären och det blir du, just du och ingen annan än du. Där börjar vårt liv i en enda cell och den har minne så vi har minne

från det vi blir till. Det är det värdefulla, just att just du blev till och att du lyckades överleva nio månader och utvecklades tills du kunde ta dig ur din mamma och leva utanför henne.

Inte för att du ville det för den bästa tiden i livet för oss som människor är att vara inuti en annan människa, den yttre tryggheten har vi bara minnet av hela livet men vi överlever och det värde vi har genom att vi finns det har vi fått gratis och det finns inga villkor för det. Du kan alltid gå tillbaka och minnas att du är värdefull genom att du finns och lita på det. Inga villkor för att finnas bara så du vet.

Var lite nyfiken på livet som livets mening men kom ihåg det jag sagt om ditt värde och framtiden är inte född så den kan du bara vänta på att den kommer ikapp men vi ställer ofta vår historia, speciellt våra misslyckanden ivägen framför oss för att hindra oss från att vara nyfikna och utforska och få erfarenheter."

Senare sa du till mig att du inte förstod vad jag pratade om eller varför jag sa som jag sa och vad det var för mening med det. När lägret var slut så fråga du om du kunde ringa mig någon gång om du behövde och du fick mitt telefonnummer såklart. Du ringde lite då och när och ville att jag skulle berätta mera, 'vad som helst' bara att jag pratade om något. Så det var så vår kontakt såg ut.

Jaa.. jag minns när jag inte kunde sova och ringde till dig och jag minns när någon blev dissad och mobbad av sina kompisar

att jag led alla helvetes kval och i massor med situationer som jag inte kunde tackla utan bara blev schack-matt och utslagen. Du svarade inte varje gång men jag vågade ringa igen och inte en enda gång att du blev irriterad när du svarade. Det vet jag att jag frågade om och du sa... snälla du jag lever ansvarig för att jag svarar i telefon så du behöver inte tänka som att du kan skapa mina känslor, det kan du inte, om jag skulle vara irriterad så skulle jag inte svara för det skulle du inte ha någon nytta av, utan jag svarar bara när jag verkligen kan prata med dig, så ring när du behöver så svarar jag när jag kan.. sa du.. och det gjorde att jag faktiskt vågade ringa även mitt i natten. Det är stort när jag tänker på det nu i efterhand att du fanns för mig på det sättet.

När du pratar om det nu, förstår du då att det jag sa var bara de ord jag sa men det som fanns i det jag sa var att jag tänkte på dig om dig och FÖRÄLDRADE dig, även när vi inte var i kontakt? Kan du förstå att det är det som är skillnaden och det är den skillnaden som är förebyggande för hopplöshet och värdelöshetskänslor i oss som människor.

Just det. Jaa.. Jag vet fortfarande inte vad det var med kontakten med dig men det var att du brydde dig och att du bara var dig själv som en enkel vanlig människa som gjorde ett så djupt intryck på mig. Fortfarande var det inte orden du sa som hade betydelse utan den där omtanken som fanns hos dig. Vanlig mänsklig vänlighet och värme.

Och en annan sak, du var närvarande med mig, du var bara med mig när du var med mig och du var inte stressad och det fanns inget se'n när ... bara nuet och... jag vet inte vad? Men det var som att jag fanns och alla trassel var bara borta inom mig. Hur gick det till?

Det är inget magiskt hokus pokus utan det är det som är det naturliga för oss som människor. Vi är flockvarelser och när vi är ensamma och inte upplever kontakt med någon så blir vi mörka inuti och rädda och besvikna på oss själva och då blir vi elaka mot oss själva eller andra och det är det Lilleman är i fast han inte förstår det.

Du sa något om de unga som dras in i kriminella gäng och om dessa skjutningar som skett. Det är följden av att vi inte är flockrelaterade med familjen. Inte bara kärnfamiljen som alltför ofta bara består av en vuxen och i bästa fall ett syskon, men även om den består av två vuxna så är det för få, vi behöver mellan 5-10 människor i flock för att alltid hitta någon att vara VI med och därmed ha den yttre trygghet som gör att vi är konstruktiva, orädda i kroppen och fantasifulla och nyfikna i tankarna. Det har vi missat stort i denna tekniska utveckling av små lättrörliga kärnfamiljer som lätt kan flyttas dit arbeten finns.

Ekonomi och produktion blir viktigare än människan och hon mäts och värderas i ekonomisk vinst och förlust, det enda som räknas är det och om barn reagerar mänskligt genom att strejka så diagnostiserar vi dem och sätter in 'åtgärder', medicin eller

assistenter som ska hålla dem i verksamhet. Går det att förstå för dig att det inte kan ersätta just denna kontext att du kände att jag hade dig i minnet även när du inte var i kontakt och att det faktiskt hjälpte dig att vara i självkänslan, den vi har hela livet som en förnimmelse inuti det djupaste i oss själva, det som gör att vi har tillit till att vi kan vara nöjda med att vi finns?

Du sätter fingret på en öm punkt och du trycker till ganska ordentligt för vi lever ju inte på ett sätt som gör att vi som vuxna omger oss med barn, inte bara våra egna utan även andras barn, på det sättet. Vi ser ju våra barn som någon sorts ägodel som vi tar hand om för att de ska få växa till välfungerande vuxna, varken mer eller mindre.

Jag kommer ihåg hur överraskad jag blev av ditt sätt att möta mig och att det betydde livet på ett helt annat sätt och ändå kommer jag inte ihåg vad du sa eller gjorde. Jag känner igen det du säger nu men... helt annorlunda än allt annat.

Mera konkret, ge mig hemläxa som jag kan göra för att på något sätt hjälpa Lilleman på samma sätt som du hjälpte mig.

Sluta tänka om honom som en produkt som du ska laga så att den fungerar. Det är läxa nummer 1.

Tänk på honom som Lilleman som behöver att du är trygg inuti dig i just att du är bekymrad för honom men utan att du är i behov av att han ska ändra sig. Det sker om det sker och det är framtiden och inte här och nu så... inte heller att han ska göra något.. bara att du tänker leva autonomt ansvarig för att du

engagerar dig i hans väl och ve från och med nu nu nu och sällskapar med honom inom dig som du gjorde när han var riktigt liten.

Det är läxa nummer 2.

Alla barn behöver ha förtroligheten att de vuxna som satt dem till världen har gjort det för att de tror på sig själva som människor, att de har en människosyn att människan har ett ovillkorligt värde i att hon finns och att det ger en generation till nästa. Att de vuxna har tillit till sin egen förmåga att vara tillfreds, dvs, nöjda med att vara vuxna okej människor med fel och brister och förtjänster, att det är bra nog att vara människa och det mänskliga livet är suveränt hur det än levs i verkligheten så länge vi inte skadar oss själva, inte heller genom att skada andra.

Den kulturen och den människokärleken är en nödvändig förutsättning för att barn ska ha yttre trygghet i verkligheten efter det de är födda. De har det i livmodern och de behöver det, framförallt i övergången till vuxna.

Det har denna civilisation glömt eller gömt undan för att det inte är direkt lönande, bara förebyggande. Det är kommunikation som konst, som en nödvändig kontext.

Unga i den åldern han är behöver samma omsorg och omtanke som barn från det de är nyfödda tills de börjar skolan. Skälet är att det är en nyföddhetsperiod från barn genom känsloutvecklingen till vuxen. Förr fanns en initiationsrit som vuxna arrangerade när de hade unga som skulle bli vuxna och

det fanns också konfirmationsläger som kyrkan anordnade även om det var mycket skräp i det så blev det ändå någon form av godkännande för barn att bli vuxna.

Nästan allt sådant är bortrationaliserat så vi far illa av övergångar och vill inte gå igenom dem i dagens samhälle och det är inte tjänligt att få sådana existentiella konflikter.

Det är också så att de flesta vanliga människor hamnar i livskrissituationer och då sätter vi namn på dem och så tror vi att det löser problemet bara vi diagnostiserar och har ord för det... 30-årskris, 40-årskris, livskris, äktenskapskris osv.

Varför finns ingen sådan övergångsrit numera? Vart kan jag åka för att min son ska kunna få en sådan och att jag kan vara volontär och hjälpa till med marktjänsten. Är det möjligt i dagens samhälle?

För 50 år sedan hade Sverige en hel del ungdomsgårdar i städerna och de arrangerade sådana läger, liksom att flera av landets politiska föreningar hade ungdomsförbund som hade den typen av läger. Då fanns en helt annan omsorg om ungas sätt att bli vuxna, men när den ekonomiska krisen kom på 90-talet lade man ner all sådan verksamhet som inte var bindande för kommuner utan bara förebyggande. Det sas att eftersom det inte gick att bevisa vetenskapligt att det hade betydelse för ungas hälsa så fanns ingen anledning att satsa pengar kommunalt utan istället lägga över det billigt till föreningar. Tyvärr ledde det till att verksamheten tappade den andan och

förtrogenhet med den människosyn som fanns i den offentliga verksamheten.

Parentes, det verkar som allt arbete med människor, både sjukvård och omsorg, lider av samma förytligande idag. Folk gör sitt jobb enligt tidsstudier och de bemöter inte patienter och klienter mänskligt så den förtrogenhet som all människoverksamhet behöver för att vara människotjänlig har gått om intet och det är verkligen en civilisationssjuka.

Jag vet att det var en medveten inriktning från mitten på 1990-talet och framåt och nu är det helt opersonligt och alla behandlas som något som bara ska repareras och ta så lite tid som möjligt. K.B.T och konsekvensbaserad behandling. Dessutom så organiseras människors arbeten bort genom tex internet på ett sätt som gör att vanlig hygglig mänsklighet går förlorad och alla människor som lider av något fysiskt eller psykiskt får inte den medkänslan från en annan människa som svarar i telefon eller lyssnar på problemet ger.

Det är det som fattas och som gör att vi får ett opersonligt samhällsmaskineri som är tekniskt fulländat och dött. Det är det som behöver repareras i dagens civilisation.
Slut parentes.

Du.. Ta kontakt med skolan och be att få ställa en fråga till föräldrarna där du bor och där Lilleman skulle ha gått i skola.

Berätta kort om din sons hopplöshet och hör om det finns flera unga som kör sitt eget race och är skolleda eller så. Fråga om några av er som föräldrar kan tänka er att göra en initiation, en lägervecka, för de unga som behöver det och ni kan få förslag av mig på ett par böcker ni kan läsa och filmer ni kan se, samt dokumentärer. Så kan ni få inspiration och hitta på några teman att samlas kring. = läxa nummer 3.

Det där som du pratar om och kallar kommunikation som konst, vad menar du egentligen med det och jag vet ingen som mer än du som är bra på det. Vi andra vill nå ett mål, se ett resultat och vi tycker att det inte tjänar något till om vi inte får bekräftelse på att det är bra. Det gör att vi ger upp och hellre sysslar med något för egen del än att tramsa med de som inte vill eller är motiverade för att utvecklas i verkligheten.

Att vara förtrolig med livet, att ha förtroghetskunskap i ryggmärken, att inte vika undan och förytliga det givna människovärdet i att en människa alltid har ett ovillkorligt värde genom att hon finns, det är det som skiljer mig från det du talar om som är elementärt och valbart. För mig är varje människa unik och bidrar därmed till det hela så det är en gång en gång en gång en = en helhet.

När det gäller människans värde så finns det inga plus och minus utan bara en gång en gång en... fundera på det tills du förstår att människan alltid är i gemenskap med alla andra människor vare sig de vet det eller inte.

Det finns ingen som är utanför det. Du själv, du kan naturligtvis välja att vara utanför andra människor, välja bort och bara umgås med de du tycker är lätta glada och roliga att umgås med men det ändrar inte det faktum att du är i gemensamhet med hela mänskligheten som art.

Även när du sover så är du i gemensamhet i annat fall så skulle du inte drömma och bearbeta allt du gör under sömnen för att inte ha en massa från historien som ställer sig i vägen.

Det jag talar om är det primära, det som finns när inget annat finns och gemensamheten med arten människa är given och finns i oss själva oreflekterat eller omedvetet, vi finns i vilket fall som helst och det fick jag vetskap om som liten när jag levde i den immateriella världen mycket mera än i den här vanliga världen. Det har jag praktiserat i hela mitt liv med alla de människor jag mött som på något sätt inte hittat vägen i tillit till sin egen förmåga att vara tillfreds i djupet och nöjda med ofullständigheten som gör att vi är levande.

Vad menar du med att livet är ofullständigt? Du pratar om det som om det vore något som vi alla skulle veta av oss själva och det gör vi inte, i vart fall inte jag och inte de jag pratat med.

I oss som människor finns det svagheter, de kan vara fysiska eller konstitutionella. Vår konstitution finns och den är oföränderlig men inte fulländad utan det finns ofullständigheter i den som gör att det blir rörligt i livet. Det fulländade är oföränderligt och därmed dött medan det ofullständiga går att utveckla och förändra. Det är därför vi har

förmåga att växa till den storlek som konstitutionen gör möjlig. Den är 100% nödvändig, liksom miljön, den är i ständig förändring hela hela tiden och den är också 100% för att vi som människor ska kunna leva på jorden. Inget i miljön är fulländat. Det finns inte en enda kopia av något levande, inte två löv som är lika, inte två djur som är identiska inte ens om de är klonade så... inte vi människor heller.

Vi har likheter men de gör inte att vi är levande utan det är just olikheterna som gör att vi är unikt oss själva som oss själva. Det finns ju också styrkor, tex talanger och andra egenheter som också profilerar sig och är användbara. I olika läge är svagheter styrkor och i andra är styrkor svagheter, så ingenting är givet som går att värdera och bli färdiga med utan det finns alltid möjligheter genom att vi kan förändras i enlighet med vad som behövs för tillfället.

Jag menar inte att min tolkning är den enda som finns men tidigare så gjorde naturvetenskapen upp med Kyrklighetens överhet om att kompromissa. Det var i mitten av 1800-talet. Tidigare hade Kristendomen tagit patent på att definiera verkligheten som att Gud finns men syns inte och att Han är allsmäktig och fulländad=färdig och därför orörlig så Han inte syns men vi ska tro på att Han finns.

Det är inget fel med att tro det men det jag opponerar mig mot är att det är det enda sättet att förstå sig själv som människa på. Jag har ett helt annat profant perspektiv som bygger på balans mellan och råder i sig självt och som inte är plus eller

minus, gott eller ont, dåligt eller bra utan som bara är livet som livet är.

Kärlek är också ett sådant tillstånd som finns när inget annat finns. Kärlekstillståndet finns runt oss hela tiden och gör 'allt' vad det kan för att vi ska dra upp det till känsla för då blir vi ljusa glada tillåtande och känner oss nöjda. Om vi tror att det går att förlora kärlek eller om vi försöker att binda fast den eller på något sätt äga den så slår vi om inuti oss till hat istället. Hat drabbas vi av när det inte finns någon generositet oss människor emellan utan att vi konkurrerar och vill vinna på att andra förlorar eller är underlägsna oss.

När vi förminskar kärleksfullhet till erotik så uppstår tankefel som ställer till med mycket trassel.

Det är att vi har en enda instinkt som är en drift att reproducera oss och den kan hålla sig i nästan vad som helst och speciellt det som kallas för dödssynder. Viktigt att inte förväxla det med kärlekstillståndet som finns och som vi kan dra upp till känsla hela tiden om vårt liv inte är hotat.

I vårt land Sverige hotas medborgare av gängkriminalitet och unga människor dras in i det genom att kvalificera sig genom att provocerat döda någon som gänget har konflikt med = vill röja ur vägen. Eftersom landets ledning inte har makt över det så hotas det demokratiska systemet och därför behöver myndigheter och de politiska partierna göra gemensam sak just genom att förebygga så din son och andra inte hamnar i detta självhat som de inte står ut med utan hittar en väg ut ur genom

att få sötma av spänningen i att trotsa och bryta mot samhällslagarna.

Hur menar du att det som du säger nu kommer att förändra så att vi får tillbaka förtroendet för rättssamhällets moral? Jag har totalt tappat förtroendet för överheten för de skor sig bara själva och bryr sig inte om det mänskliga. Det är viktigare för dom att döma något än att ta hand om de som drabbas och för mig blir det så förstörande av mitt förtroende att få hjälp när jag behöver det.

Jag förstår att det är så som du säger, att de senaste åren, sedan 2014 ungefär så har samhällsklimatet ändrats från mänskliga metoder att hjälpa människor till att inte skada sig själva och andra, det jag kallar för existensens tillåtelsesida, och gått över till misstro mot att människans förmåga att utveckla sina goda sidor finns.. till att sätta åt- och straffa människor istället som om det skulle leda till mindre ondska. Det gör det inte. Människan av idag är för upplyst för att 'tro på Gud och i sitt anletes svett förtjäna sitt bröd och leva i en Herrans tukt och förmaning', den tiden är förbi. Högersidan i politisk riktning försöker svänga åt det hållet men... jag tror mera på att återta flocktänkandet och småskalighet i det stora.

Om vi är mänskliga, då överser vi med fel och brister för vi vet att vi alla har det också, och vi är generösa och låter nåd gå före rätt. Vi blir glada i en annan människa och öppnar upp för gemensamheten. Struntar i huvudets värderade och säger "hej, kul att se dig, hur har du det nu för tiden?"

Att bli tilltalad, att bli sedd, att få chans att stanna upp och känna värme i hjärtat som sprider sig i hela kroppen. Det är gemenskap, då sällskapar vi i ett VI med någon en liten stund och det är friskvård av bästa slag.

Det är det besvikna människor undviker för de tror inte att de är värda det och i vart fall så kan de inte unna sig det för de straffar sig själva för att de inte är 'herren på täppan' överst på rangordningen så att alla andra är förlorare.. så som de själva känner sig.

Det gör att de blir introverta, hemmasittare, sover på dagen och längtar efter natten där det inte finns så mycket som väcker saknad och längtan efter gemenskap i verkligheten.

Då, när natten kommer, efter ca 23 på kvällen, då är de i kontakt på sina telefoner, på 'nätet' och beroende på vilket humör som råder för tillfället så söker de sig till att, i trygghet, med skärmen mellan sig och andra, i den anonymiteten, surfa till något som ger kickar och fördriva den meningslösa tiden.

Ja, så är det. Så är det med Lilleman för när jag kommer in till honom efter midnatt så sitter han där och söker och chattar. Han brukar komma ut i köket mellan tio och elva på kvällen så då är jag också där och det är den stunden jag har en chans att vara i kontakt med honom, något närvarande i mötet. Dels får jag värma mat till honom så att han kan äta något annat än varma mackor, pizza eller något han kan värma i mikron, dels kan jag höra efter vad han tittar på och som rör sig i honom just nu.

Det svåra för mig är att lyssna och vara tyst för jag vill så gärna förmedla 'allt', min oro, min kärlek till honom, mina varningar för att han inte umgås med oss, men då tar han sin mat och går in på sitt rum och äter och säger att han inte orkar höra mig messa om allt det där.

Varför kan jag inte det du kan när du pratade med mig när jag var i självmordstankar och ville utplåna mig själv till att bli bara skinn och ben genom att inte äta?

Det viktigaste är just att du är här och nu och det är du inte om du inte, inuti dig själv, är medveten om att du är missnöjd och att det är relevant att vara orolig och missnöjd när ens barn är i fara i ett dåligt beteende, men... det är nästa steg som du missar... för att vara här och nu så behöver du vara nöjd med att du är missnöjd så du inte har ett driv att försöka ändra honom. Ingen kan skapa någon annans känslor, håll det i minnet.

Det var inte jag som skapade dina känslor när jag talade till dig då du var i kris. Jag bara öppnade för att förstå dig och då kunde du tänka om och förstå något annat än vad du hade tillgång till innan du mötte mig.

Ja, det är sant... hmmm... det är sant och ändå inte. Det finns någon form av obegripligt som händer i ett äkta möte med dig. Jag vet inte vad? men det finns.

Jag vet dessvärre inte hur det är när jag inte är med eftersom när jag är med så är det som det är då. Det är flera som säger

att jag har en speciell anda runt mig och det gör att det blir speciellt.

Jag kallar det FÖRÄLDRING och det är, dels att jag inte förväntar mig något av andra utan mera här och nu är nyfiken på hur olika folk fungerar, hur de tänker och känner och upplever tillvaron. Jag vet att ingen är den andre lik utan det finns alltid något nytt att upptäcka om var och en och i allt gott finns det något ont och omvänt, i allt ont finns det något gott.

Det är också att jag har ett så djupt förhållande till hur kommunikation sker och vad som sker i oss som människor när vi kommunicerar. Idag finns det en hel del dokumentärer på SVT-play tex Kroppsberöringens kraft... Kroppens internet och flera andra, som beskriver det jag fick som information när jag levde som barn i min 'bubbla'.

Det är en sorts vetskap om det mänskliga och det bidrar jag ofta med till de jag har omkring mig eftersom det är så vilsamt att umgås när vi inte presterar att kommunicera utan bara är i varandras kommunikationsfält.

Det du säger nu det begriper inte jag ett enda dugg av. Jag har aldrig tänkt på att det är någon konst. Det är väl bara något som alla kan av sig själva, det är väl inget vi behöver lära oss... eller???

Vi lär oss det mesta genom prägling. Vi utvecklar vår fysik automatiskt men för att få muskler och nerver och annat att fungera så behöver vi som människor öva och vi behöver få en aha-upplevelse av hur det går till.

Barn tar sig fram, de rullar fram när de är riktigt små, de hasar och ålar och så småningom kryper de, ofta snabbt.

Så en dag tittar de på andra människor som står upp, som går, och de börjar resa på sig när kroppen är tillräckligt stark och även om de inte står stadigt och ramlar en massa gånger så reser de sig igen och igen och till slut står de upp.. och går. Vi har olika centrum i kroppen och de aktiveras genom att vi umgås med andra människor, syncentrum, hörselcentrum, talcentrum, musikcentrum och andra färdigheter och det finns olika minnen i alla olika delar av kroppen. Varenda cell har minne fast olika. Den största delen av vår prägling är helt välfungerande men... vi har ofta några buggar i systemet och det ställer till det. Då behöver vi få hjälp. Ofta är det andra som stör sig på oss och vi blir osäkra och känner oss dumma för att vi inte förstår vad andra stör sig på. Just att då få ett språk för det och ett sätt att se om det är något vi kan leka med så att andra inte stör sig då blir det roligt istället.

Kommunikation oss emellan som människor sker i rummet utanför oss, något kommer ut, någon annan suger upp det och vi möts i mitten i ett giv-tag-tag-giv i ögonblicksögonblick i ömsesidighet. Då förändras båda osynligt och då blir kroppen ljus och det känns gott. Vi förstår varandra och delar förnimmelser, även om de är olika i oss så är det någon form av förståelse som vi ändå delar.

Gud vad svårt det är att förstå... jag får en glimt men den försvinner i samma ögonblick. Hur tänker du dig att någon mer

än du kan förstå det du pratar om? Jag vill så gärna men.. bara förvirrad.

Om ett barn omges av en eller två vuxna personer som inte har kontext omkring sig utan det råder kaos i atmosfären så kommer de barnen att vara ordfattiga och ha svårt att förstå vad andra människor menar när de säger något. De kan förstå sina föräldrar i meningen, att de vet vad de menar, men inte andra. De kommer att ha svårt att lära sig läsa och skriva på ett konstnärligt flödande sätt, bara konkret fakta. Den outvecklingen finns ofta hos barn till missbrukande föräldrar och om barnet vant sig vid den intigheten under första levnadsåret så söker de sig till det, ofta hela livet.

Det är bara ca 10% av kommunikation som är talade ord, resten är helt annat och det är såååå mycket. Jag vet hur lite jag kan om det och det är ändå mycket mer än de flesta andra kan och jag delar gärna med mig frikostigt och... det kan hjälpa mycket som i ditt fall, med mötet med din son som tappat sugen och världen är full med tappade sugar idag.

Hi-hi... jaa, det har du faktiskt rätt i.

Du sa något om att det i allt ont finns något gott, kan du ge mig ett enda exempel så jag kan förstå att det verkligen är så.

Ok. U.S.A.-s president D.Trump. Jag brukar säga att har vetenskapen forskat fram något som en stor grupp antar är frihet och att den fria viljan ska respekteras så är det nya

tillåtet. Tex, kvinnans rätt till abort och att det ingreppet görs så enkelt och fysiskt oskadligt har setts som en frigörelse för kvinnor och en stor lättnad för att det inte ska födas oönskade barn och att människor frivilligt ska vilja ta emot barnen. Allt det är bra och fint på många sätt, inte pga abort utan helt enkelt för att män inte lever ansvariga för att inte sprida sina spermier hur som helst och att för kvinnor så har det varit fördömt enligt religionen som är grunden i hela juridiska systemet i kristna länder. Det går inte att förbjuda när det väl finns, då blir det en svart marknad.. så... det är vad som händer, att det finns fast förflyttar sig.

Så bestämmer Trump sig för att förbjuda abort. Det blir ramaskri och både kvinnor och män går samman och protesterar på det bestämdaste, helt förståeligt och det är det som händer när en rättighet inskränks.

Vad är det för bra med att abort förbjuds?

Många av de kvinnor som gör abort får ett problem med att känna sig riktigt nöjda eftersom det bildas ett immateriellt barn av att en kvinna är med barn och det barnet är inuti kvinnan och när hon får barnet så smälter detta immateriella barn samman med det fysiska barnet och det drar djupt upp kärlek till känsla, både i barnet och mamman i detta igenkännande. När någon gör abort så stannar denna process upp och kvinnan får ett ofött barn inom sig och det spelar ingen roll hur många barn hon fått innan eller efter, för det barnet är ofött och fysiskt borta.

Om det är en spontan abort så bryts detta immateriella barn ner och försvinner men vid en abort som kroppen inte skapar så sker inte det och det kan vara orsak till depression och att varje gång kvinnan blir riktigt glad så drunknar det i en sorg som hon inte förstår sig på och som gör att livet inte blir ljust på samma sätt som det var innan aborten.

Jag vet inte hur stort detta problem är men det är många kvinnor som kommit till mig och som det visat sig att de har gjort en eller flera aborter och som upplever att de efter det inte når innerlig glädje i sig själva. När de förstår att det är pga aborten så ångar de sig grymt men det hjälper ju inte.

De blir mest besvikna för att ingen talat om det för dem innan så att de hade kunnat välja annorlunda men... av någon anledning så är det ingen inte ens abortmotståndarna som tagit upp denna aspekt.

Så, förstår du nu, hur jag kan se att det ändå finns något positivt med detta förbud och att det kan vara många som tänker efter en gång extra och kanske är glada att de inte behöver välja mellan abort eller inte.

Det är en hård nöt att knäcka och om det är så som du säger, att en stor del av dom som gjort abort tappat glädje och blir mer deprimerade än andra så borde det ju vara något som dom bör veta innan aborten.

Javisst, men om det inte finns en diger forskning på det så vågar ingen säga det eftersom det då bara är en teori. Jag vet det ju

genom de kvinnor som själva kommit på att det är så men för övrigt gäller det bara som vetskap, inte vetenskap.

Ja, och ett annat exempel är att legalisera haschisch. Förbudet som fanns i Sverige som R.N.S. kämpade för var väldigt bra under många år men så kom en legaliseringsvåg och det som inte sas då och som vetenskapen har forskat fram i dag är att de som har en gensvaghet för att utveckla psykos, de har en benägenhet att lösa ut det med att röka på och därmed får de svårigheter i livet som de annars kanske skulle ha sluppit om de inte börjat röka. Att ha den benägenheten vet de ofta inte förrän de löst ut den och den går inte tillbaka. De kan lära sig att leva med den men fortsätter de att röka ändå så är risken stor att de blir en 'grönsak' på psyket istället för att få leva ett vanligt ordinärt liv. Generellt kan man säga att det inte rör så stor procent men det lidande för var och en av de som drabbas är inte försvarbart och att det finns så mycket korruption på hög nivå just med det att den lilla människan inte har en chans att vara skyddad av samhället. Det tål att tänka på eftersom det drabbar fattig som rik.

Det minns jag att du pratade med mig om vid något tillfälle och du gjorde det med sådan värme att jag kände att jag skulle passa mig för det så jag har bara provat ett par gånger men förstod att det gjorde något med mig som inte var bra. Det har jag inte heller tänkt på senare, bara avstått. Jag blir lite generad och glad att jag faktiskt tog dig på orden och inte fortsatte och

inte ville ha psykmedicin heller eftersom du sa att det bara var att döva sig från att lösa problemen.

Ok, tycker du att du fått med dig tillräckligt mycket nu så att du kan gå tillbaka och processa med dig själv så du kan vara dig själv utan att försöka rädda Lilleman utan istället möta honom som en, just nu, olycklig person som smiter från sig själv och sitt levande in i en meta-värld för att undkomma sitt öde som värdelös och misslyckad?

Kan du förstå att om du är nöjd med att du är orolig för honom så föder du inte dåligt samvete skuld känslor och skam känslor hos honom för att han inte är bättre än han är, utan att du istället bara är här nu och närvarande och lyssnar i din öppna sårbarhet utan att vara i framtiden eller historien så ni är i ett VI, har ett problem, en kris i livet, som vi behöver samtala om och hitta någon väg ut ur.

Jag kommer skriva ner vårt samtal och skicka till dej så du kan läsa igenom det flera gånger, och stanna upp i vardagen när du känner att du tappar din orädsla och hamnar i att vilja att det ska bli en ändring, att han ska bli fungerande i civilisationen. Du kan alltid fråga igen om du upptäcker att det är något som du inte greppar så är det bara att se tiden an.

TACK FÖR DIN, OCH DINA VÄNINNORS MEDVERKAN OCH JAG KOMMER ATT ANVÄNDA DET HÄR TILL FÖRSTÅELSE AV DET JAG HAR ATT ERBJUDA NÅGRA KOMMUNER.

Här till dej och andra min mejladress och mitt telefonnummer

Med vänliga hälsningar

iris@irisjohansson.com

Tfn 0708 878688

Teamet kring INNERRUMMET

www.innerrummet.se